

Isten gyengédsége

„Őrizz meg engem, Istenem, mert hozzád menekülök!
Így szóltam Istenhez: Te vagy az én Uram, boldogságom csak benned van.”

(Zsolt 16,1-2)

Amikor elolvastam ezt a zsoltárverset, eszembe jutott egy fiatalkori beszélgetésem. Akkoriban örültem szerelmes voltam egyik teológustársamba. Egy idős, igen bölcs asszony volt a lelki tanácsadóm, és azt mondtam neki: „Klára néni, nem fogom túlélni, ha egyszer tönkremegy a kapcsolatunk. Nem tudok nélküle élni.” Ő ezt válaszolta: „Az életben az a legfontosabb, hogy megőrizzük szerelmi kapcsolatunkat Istennel. Társ nélkül lehet élni, de Isten nélkül nem lehet.” Akkor szinte sértésnek tűnt nekem ez a felelet, mivel éppen az ellenkezőjét éreztem.

Klára néni emlékezetében talán a 16. zsoltár ősrégi imádsága bukkant föl, amelyben a bibliai szerző ugyan-ezen véleményének ad hangot: „*Boldogságom csak benned van.*” A zsoltáros kizárólag Istentől vár valami jót. A védelmet kereső számára egyedül Ő a „legfőbb jó”, mert úgy tűnik, hogy ez az imádkozó többre becsüli az Istennel való közösséget, mint az élet adományát. És jó oka van erre, ugyanis megtapasztalta, hogy Isten kimentette őt az életveszélyből.

Kérdezem: Mit tudunk kezdeni a zsoltáros bizalmának e himnikus kinyilvánításával? At tudjuk-e érezni, és magunk is imádkozni tudjuk-e azt, amit a zsoltáros mondani akar nekünk, vagy pedig be kell vallanunk, hogy egészen más elképzelésünk van a boldogságról? Az, hogy számunkra nem csupán az istenkapcsolat jelenti a boldogságot. Úgy hisszük: ahhoz, hogy boldognak érezzük magunkat, jó társkapcsolatra is szükségünk van, családunk közelségére, kielégítő foglalkozásra. Bár nagyon fontos számunkra az istenkapcsolat, de semmi esetre sem ez az elsődleges az életünkben.

Dorothea Sölle egészen másként beszélt erről az istenszeretetről. Számára nemcsak az volt fontos, hogyan szeretem Istent, hanem az is, vajon az emberek felismerik-e szavaimban és tetteimben Istent.

Hogyan élhetném át az istenkapcsolat kölcsönösségét? Dorothea Sölle azt mondja: „Gyakran halljuk, hogy Isten szeret, védelmez és melenget minket. De minden valódi szeretet kölcsönös, az adásra és a kapásra egyaránt szükség van. Istennek nincs más keze, csak a miénk. ... Mi is szerethetjük Istent, mi is védelmezhetjük Istent, mi is melengethetjük Istent, aki talán olykor fázni kezd, ha rátekinthet erre a világra. Istent mindenképp szeretni – ez olyan misztika, amely mindannyiunk számára lehetséges.”

Minden igazi szeretet tartalmazza a döntés mozzanatát is. Az idézett zsoltárszöveg arra kér minket, hogy ismerjük fel és fogadjuk el ezt a döntést. Azt ígéri nekünk, hogy az Istenbe vetett korlátlan bizalom nagy erőforrás lesz számunkra. Próbáljuk ki! Akkor átélhetjük azt is, amit az idézett zsoltár utolsó verse mond: „*Az élet útjára tanítasz engem; színed előtt az öröm teljessége, jobboldon a gyengédség mindörökké.*”

Boldogok, akik átélhetik hétköznapi életükben ezt az isteni gyengédséget, mert ez az érzékelhető isteni gyengédség képessé tesz minket arra, hogy Isten kezévé és szavává, Isten szeretetével és irgalmasságává váljunk embertársaink számára. Akkor a mi szép hitvallásunk is lehet Jézusra vonatkoztatva: „*Te vagy az én Uram, boldogságom csak benned van.*”

Vörös Éva